

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Doch al ware het ook, dat wij of een engel uit den hemel u een evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. * * * *
Want predik ik nu de menschen, of God? Of zoek ik menschen te behagen? Want indien ik nog menschen behaagde, zoo ware ik geen dienstknecht van Christus.
Paulus aan de Galaten.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(vervolg van blz. 109.)

GEEST VAN ELIAS, ELIA, EN MESSIAS.

Er is een verschil tusschen den geest en het ambt van Elias en van Elia. Het is van den geest van Elias waarvan ik het eerste wensch te spreken, en om tot inleiding te dienen omtrent dit onderwerp, zal ik enkele van de getuigenissen van de Schriften en van mijzelf geven.

In de eerste plaats moge het voldoende zijn om te zeggen dat ik mij in het woud terugtrok om den Heere, door middel van gebed, omtrent Zijnen wil aangaande mij te ondervragen, als wanneer ik eenen engel zag, en hij legde zijne handen op mijn hoofd, verordeneerende mij tot eenen Priester naar de orde van Aäron, en om de sleutelen van dit Priesterschap, waarvan het ambt is om bekeering en den doop tot vergeving der zonden te prediken, alsmede om zoodanig te doopen, — te houden. Maar mij werd medegedeeld dat dit ambt zich niet uitstreckte over het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes; dat dit laatste namelijk een grooter werk was en pas nadien zou worden gegeven. Dat mijne verordineering slechts een voorbereidend werk was, of iets dat vooraf ging hetwelk was de geest van Elias; want de geest van Elias was een voorafgaand iets om den weg te bereiden voor een grooter werk, wat ook het geval was met Johannes den Dooper. Hij kwam, roepende in de woestijn, „Bereid den weg des Heeren, maak Zijne paden recht.” En hun werd verteld, als zij het ontvangen konden, dat het de geest was van Elias: en Johannes wees er het volk nadrukkelijk op dat hij niet het Licht was, maar uitgezonden om van het Licht getuigenis te geven.

Hij vertelde het volk dat zijne zending was om bekeering te prediken en den doop met water; maar dat het Hij was die na hem zou komen die doopen zou met vuur en den Heiligen Geest.

Was hij een verleider geweest dan zou hij buiten zijne grenzen zijn gegaan, en had kunnen ondernemen om verordeningen te volbrengen die niet behoorden tot dat ambt en die roeping, onder den geest van Elias.

De geest van Elias is om den weg te bereiden voor een grooter openbaring van God, welke is het Priesterschap van Elias, of wel het Priesterschap waartoe Aäron was verordineerd. En als God iemand in de wereld zendt ter voorbereiding van een grooter werk, houdende de sleutelen of de macht van Elias, dan werd zulks genoemd de leerstelling van Elias, zelfs van af de vroegste eeuwen der wereld.

De zending van Johannes was begrensd tot prediking en doopen; maar wat hij deed was wettelijk en echt; en waar Jezus kwam tot eenige van de discipelen van Johannes, daar doopte Hij met vuur en den Heiligen Geest.

Wij vinden de Apostelen begiftigd met grootere gave dan Johannes bezat; hun ambt bevond zich meer onder den geest en de macht van Elia dan van Elias.

In het geval van Filippus, toen hij henening naar Samaria, was hij onder den geest van Elias, en hij doopte beiden, mannen en vrouwen. Toen Petrus en Johannes daar van hoorden, gingen zij henen en legden de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest. Dit toont de onderscheiding aan tusschen de twee machten.

Toen Paulus kwam bij zekere discipelen, vroeg hij hun of zij den Heiligen Geest ontvangen hadden. Zij zeiden, neen. Wie doopte u dan? Wij werden gedoopt met den doop van Johannes. Neen, gij waart niet gedoopt met den doop van Johannes, want anders zoudt gij door Johannes zelven gedoopt zijn geworden. En Paulus ging heen en doopte hen, want hij wist wat de ware leer was, en tevens dat Johannes hen niet gedoopt had. En deze beginselen zijn vreemd tot mij dat menschen die de Schriften van het Nieuwe Testament hebben gelezen zoo verre hier van daan zijn.

Wat ik u wensch in te prenten is het verschil van macht in de onderscheiden deelen van het Priesterschap, zoodat wanneer iemand tot u komt, zeggende, „ik heb den geest van Elias,” gij weten kunt of dit waar of onwaar is; want iedereen die den geest en de macht heeft van Elias, die zal de grenzen van hetgeen voor hem is vastgesteld, niet overtreden.

Johannes overtrad zijne grenzen niet, maar volbracht getrouw dat deel wat tot zijn ambt behoorde; en elk deel van het groote gebouw behoort op de juiste wijze te worden toebeleid, en tot zijn behoorlijke en juiste plaats worden aangewezen; en het is noodig om te weten wie de sleutelen en de macht houdt en wie niet, of wij zouden waarschijnlijk verleid worden.

Hij die de sleutelen houdt van Elias heeft een voorbereidend werk te doen.

Deze is de Elias waarvan gesproken wordt in de laatste dagen, en hier is de rots waarop velen struikelen, denkende dat die tijd reeds geweest is in de dagen van Johannes en Christus, en niet meer wezen zal. Maar de geest van Elias werd aan mij geopenbaard, en ik weet het waar te zijn; daarom spreek ik stout, want ik weet voorzeker dat mijne leer waar is.

En nu met betrekking tot Elia. De geest, macht en roeping van Elia is, dat gij, macht hebt om de sleutelen van openbaring te bezitten, van verordineeringen, Godsspraak, machten en begiftigingen van de volheid van het Melchizedeksche Priesterschap en het koninkrijk van God op aarde; en te ontvangen, te verkrijgen en te volbrengen al de verordeningen behorende tot het koninkrijk van God, ook om de harten van de vaders te keeren tot de kinderen, en de harten van de kinderen tot de vaders, zelfs van hen die in den hemel zijn.

Maleachi zegt, „Ik zend u Elia den profet, vóór de komst van den grooten en verschrikkelijken dag des Heeren: en hij zal de harten van de vaders keeren tot de kinderen, en de harten van de kinderen tot hunne vaders, opdat ik niet kome en de aarde met eenen ban sla.”

Welnu, waar ik naar zoek is de kennisse Gods, en ik volg mijn eigen weg dezelve te verkrijgen. Wat hebben wij onder dit, in de laatste dagen, te verstaan?

In de dagen van Noach verwoestte de Heer de wereld door eenen zondvloed, en Hij heeft gezegd dezelve door vuur te zullen verwoesten in de laatste dagen, maar alvorens zulks zoude geschieden zou eerst Elia komen om de harten van de vaders tot de kinderen te keeren, enz.

En thans komt het punt. Wat is dit ambt en werk van Elia? Het is een van de grootste en belangrijkste onderwerpen die God heeft geopenbaard. Hij zou Elia zenden om de kinderen aan de vaders te verzegelen, en de vaders aan de kinderen.

Was dit nu hoofdzakelijk verband houdende met de levenden om familieaangelegenheden op aarde recht te zetten? In geen enkel opzicht. Het was een veel grooter werk. Elia, wat zoudt gij doen zoo ge hier waart? Zoudt gij uw werk alleen bepalen tot de levenden? Neen; ik zou u verwijzen naar de Schriften, alwaar het onderwerp geopenbaard is; dat is: zonder ons kunnen zij niet volmaakt worden, noch wij zonder hen; de vaders niet zonder de kinderen, noch de kinderen zonder de vaders.

Ik wensch u dit onderwerp te doen verstaan, want het is belangrijk; en als gij het wilt ontvangen, dit dan is de geest van Elia, dat wij namelijk onze dooden verlossen, en ons zelve verbinden met onze „vaders” die in de hemelen zijn, verzegelende onze dooden opdat zij voort mogen komen in de eerste opstanding; en hier wenschen wij de macht van Elia om hen die op de aarde wonen te verzegelen met hen die zich in den hemel vinden. Dit is de macht van Elia en de sleutelen van het

koninkrijk van Jehova. Laten wij een geval veronderstellen. Neem aan dat de groote God die in den hemel woont zich aan iemand hier in ons midden zoude openbaren, door het openen der hemelen, en hem zoude zeggen, „Ik vaardig een besluit uit dat wat gij ook op de aarde zult verzegelen, dat zal Ik in den hemel verzegelen.” Gij hebt dan de macht, en kan die worden weggenomen? Neen. Wat dan gij op aarde, door middel van de sleutelen van Elia, zult verzegelen, dat is in den hemel verzegeld. Dit nu is de macht van Elia, en tevens hef verschil tusschen den geest en de macht van Elias en Elia, want waar de geest van Elias een voorlooper is, daar is de macht van Elia voldoende om onze roeping en verkiezing vast te maken; en dezelfde leerstelling houdt verband met ons voortgaan tot volmaking, aangezien wij niet wederom zouden leggen het fundament van de leer van bekeering van doode werken, het opleggen der handen, de opstanding uit de dooden, enz. Zonder de vaders kunnen wij niet volmaakt zijn, en zonder hetgeen daar verder mede samenhangt. Wij dienen van hen openbaringen te hebben, en wij zien hierdoor eveneens, dat de leerstelling van voortdurende openbaring verre die van geen openbaring overtreft, want ééne waarheid slechts, geopenbaard van den hemel, is meer waard dan al de bemerkingen en bespiegelingen der sectenwereld die thans bestaan.

Deze geest van Elia was gemanifesteerd in de dagen der apostelen, door dat sommigen aan kwellingen van den booze waren overgegeven, opdat zij gezaligd mochten worden in de dagen van den Heer Jezus.

Zij waren verzegeld door den geest van Elia tot de verdoemenis der hel, tot op den dag des Heeren, of de openbaring van Jezus Christus.

Hier is er sprake van de leer der uitverkiezing waaromtrent de wereld zich zoozeer heeft bemoeijkt, maar zij weten niets aangaande dat.

De leer waaromtrent de Presbyterianen en de Methodisten zooveel te doen hebben, namelijk, eenmaal genade altijd genade, of van het vervallen van de genade, wil ik thans een oogenblik behandelen. Beide opvattingen zijn verkeerd. De waarheid neemt haar weg tusschen beide in, want waar de Presbyterianen zeggen, „eenmaal in genade aangenomen, daar kunt gij niet vallen,” daar zeggen de Methodisten, „Gij kunt tot heden toe in de genade leven, maar morgen daarvan vervallen, den daaropvolgenden dag weer de genade deelachtig zijn, en zoo vervolgen, steeds weer bij voortduur verwisselende.” De geest der Schriften evenwel en de geest van Elia zoude hen beide valsch doen blijken, en een daartuschengelegen weg kiezen. Want, overeenkomstig de Schriften, is het voor iemand die het goede woord van God heeft genoten, en de krachten der toekomstige wereld gesmaakt heeft, en daarna afvalt, onmogelijk hem wederom te vernieuwen, aangezien bij den Zoon van God ten tweede male heeft gekruisigd, hem openlijk te schande makende. Alzoo bestaat er eene mogelijkheid om af te vallen waarbij men niet weer vernieuwd kan worden, en de macht van Elia

kan tegen deze zonde niet verzegelen, want dit is, in verband met de verzegelingen en de macht van het Priesterschap, voorbehouden.

Een moordenaar bijvoorbeeld, iemand die onschuldig bloed vergiet, kan geene vergiffenis verkrijgen. David zocht, onder de handen des Heeren, angstvallig en met tranen bekeering, voor de moord op Uria, maar hij kon deze vergiffenis alleen door de hel verkrijgen, terwijl hem eene belofte gegeven werd dat zijne ziel in de hel niet verlaten zoude worden.

Ofschoon David een koning was, ontving hij nimmer den geest en de macht van Elia en de volheid van het Priesterschap; en het Priesterschap dat hij ontving, en den troon en het koninkrijk van David zal van hem genomen worden in het laatste der dagen en aan een ander, eveneens met den naam David, gegeven worden, welke David verwekt zal worden uit zijn nakomelingschap.

Petrus verwees, ten tijde van het Pinksterfeest, naar hetzelfde onderwerp, maar de menigte ontving niet de begiftiging die Petrus had; verscheiden dagen evenwel nadien vroeg het volk „Wat zullen wij doen?” Petrus antwoordde daarop, „Ik zou willen dat gij het onwetende gedaan had,” sprekende van de kruisiging van den Heer, enz. Hij zeide niet tot hen, „Bekeert u en wordt gedoopt voor de vergiffenis uwer zonden,” maar hij zei, „Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden uitgewischt mogen worden wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van voor het aangezicht des Heeren.” (Hand. 3:19).

Dit nu is het geval met moordenaars. Zij konden niet gedoopt worden voor de vergeving hunner zonden, want zij hadden onschuldig bloed vergoten.

Nogmaals: De leer van de verzegelende macht van Elia is als volgt: als gij macht hebt op aarde en in den hemel om te verzegelen, dan zouden wij wijs zijn. Het eerste ding dat gij doet is, uwe zonen en dochters aan u zelven te verzegelen op aarde, en uzelf tot uwe vaderen in de eeuwige heerlijkheid. Ik zal door de poort des hemels gaan, en aanspraak maken op hen die ik verzegeld heb, en zij die mij en mijnen raad volgen.

De geest van Elias is eerst, Elia de tweede, Messias het laatste. Elias is een voorlooper om den weg te bereiden, en de geest en de macht van Elia komt later, houdende de sleutelen van macht, bouwende den Tempel tot den oppersten steen, hechtende de zegels van het Melchizedeksche Priesterschap aan het huis van Israël, en alle dingen gereed makende. Dan komt de Messias tot Zijnen Tempel, welke de laatste van alle is.

De Messias is boven den geest en de macht van Elia, want Hij maakte de wereld, en was die geestelijke rots voor Mozes in de woestijn. Elia moest komen om den weg te bereiden en het koninkrijk op te bouwen voor de komst van den grooten dag, ofschoon de geest van Elias daarmede beginnen kon.

DE VEREENIGDE ORDE

door

DR. JAMES E. TALMAGE.

We leven in eene stoffelijke wereld en zekere stoffelijke bezittingen zijn noodzakelijk om te kunnen leven, om nog niet te spreken van gerief en gemak. De mensch moet voedsel, kleeding en huisvesting hebben en ook zou hij de middelen bezitten om zich intellectueel te verheugen, zich heilzaam te ontspannen en zich van de begeerenswaardige comforten des levens te voorzien. Al deze dingen zijn vervat in wat we „weelde” noemen en onder de tegenwoordige maatschappelijke toestanden genoemd door het ééne woord „geld”. Is het niet waar, dat geld of de dingen er door verkregen, moeten geteld worden onder de noodzakelijke benooidgheden des levens?

Door verkeerde uitlegging hooren wij beweren, dat geld de wortel van alle kwaad is; maar de schriften zeggen dit niet. De geïnspireerde verklaring luidt: „Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad (1 Tim. 6:10). Zoodra iemand zijn hart zet op geld, verliest verstand en geest haar evenwicht.

Ten opzichte van de heerschende toestanden van sociale onrust en van protest tegen bestaande systemen, waarbij de rijkdommen meer en meer onevenredig verdeeld zijn, de daaruit voortvloeiende ontevredenheid tegenover regeeringen, en het smeulende vuur van anarchie, hetwelk bijna in iedere natie wordt opgemerkt, vinden we troost in de door God gegeven belofte van een beter plan, een plan, dat zonder dwang of geweld een redelijke gelijkheid zal daarstellen, dat de wapenen van despotisme aan den verdrukker zal ontnemen, dat armoede zal verbannen en aan ieder mensch de gelegenheid zal verschaffen om te leven, te werken en zich te verheugen in het veld of sfeer, waarvoor hij geschikt is. De waarheid zal het menschdom vrijmaken van de tyrannie van misplaatste weelde, zoowel als van alle andere vormen van verdrukking. Om ware vrijheid te verkrijgen en de zegeningen daarvan ten volle te genieten, moet de mensch alle zelfzucht afleggen, welke de machtigste vijand is van godsvrucht.

Zooals alreeds werd aangetoond neemt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het standpunt in om liefde voor anderen aan te kweken, vrijheid te bevorderen en zelfzucht te overwinnen door het onderhouden van 's Heeren wetten aangaande de tienden en andere vrijwillige offeranden. Wij beschouwen de wet der tienden slechts als een stap in de goede richting welke ons voert naar algeheele toewijding van onze bezittingen, tijd, talenten en bekwamheden in den dienst van God.

Slechts een paar maanden na de oprichting der Kerk, werd de stem des Heeren in deze zaak gehoord, en werd de wet der tienden

ingesteld als voorbereiding voor eene hoogere wet in de toekomst. De dag zal komen dat niemand onzer zal spreken van mijn en dijn, maar dat al wat wij bezitten zal beschouwd worden als ons en den Heere toe te behooren.

In deze te verwachten toestanden geven wij niet toe aan vage droomen van communisme, het aankweken van persoonlijke onverantwoordelijkheid, den luiaard geen gelegenheid gevende de hoop te koesteren om te kunnen leven ten koste van den meer vlijtige, maar aan de verzekering, dat ieder mensch rentmeester zal zijn over de eigendommen, welke aan zijne zorg zijn toevertrouwd, en de plicht op zich hebbende ten volle verantwoording te doen van zijn rentmeesterschap. Verschil in roepingen en graden zal ook dan nog bestaan; er zullen werkers zijn, die door ruwe handenarbeid van hun bekwaamheid blijk geven; anderen, welke bewezen hebben bekwaam te zijn in leiden en besturen, zullen beheerders zijn; sommigen zullen het best van dienst kunnen zijn met de pen, weer anderen met de ploeg; daar zullen ingenieurs zijn en werktuigkundigen, kunstenaars en artisten, boeren en studenten, leeraars en auteurs, allen werkende, zoover als mogelijk, in de sfeer van eigen keus, maar van allen verlangd wordende te werken, en wel daar, waar zij het beste van dienst kunnen zijn. Gelijk recht voor allen zal verzekerd zijn, want de Heere zeide aldus:

„En gij zult gelijk zijn, of met andere woorden, gij zult gelijke aanspraak op de eigendommen hebben, ten nutte van het bestuur der aangelegenheden van uwe rentmeesterschappen, elkeen overeenkomstig zijne benoedigdheden en zijne behoeften in zooverre zijne behoeften rechtvaardig zijn; en dit alles ten nutte van de Kerk van den levenden God, dat elkeen met zijn talent moge vooruitgaan, dat elkeen andere talenten moge verkrijgen, ja zelfs honderdvoud, om in de voorraad-schuur des Heeren te werpen, om het algemeene eigendom van de geheele Kerk te worden. Elkeen zoekende het belang zijns naasten, en doende alle dingen met een oog alleen voor de heerlijkheid van God.” (L. en V. 82:17-19.)

Slechts de luiaard alleen zal, onder een gang van zaken, zooals hier beschreven is, te lijden hebben, en tegen hem is een gebod van den Almachtige uitgevaardigd. We lezen in de openbaringen van de Kerk: „Gij zult niet lui zijn; want hij die een luiaard is, zal het brood niet eten noch de kleederen dragen van den arbeider.” (L. en V. 42:42). „De luiaard zal geen plaats in de Kerk hebben, tenzij hij zich bekeert en zijne wegen verbetert.” (75:29) „En de inwoners van Zion zullen eveneens hunne werkzaamheden in alle getrouwheid gedenken, in zooverre zij aangewezen zijn te arbeiden, want de luiaard zal in herinnering voor den Heere gehouden worden.” (68:30.)

In het eerste gedeelte van het apostolische tijdperk was de eenheid en toewijding der Kerk zoodanig, dat de leden een stelsel van gemeen-

schappelijk eigendom invoerden (Hand. 2:44-46; 4:32-37; 6:1-4) en gedurende het korte bestaan van dit stelsel ging het volk zoowel tijdelijk als geestelijk vooruit. Meer dan dertig eeuwen daarvoor, verheugde het volk van Enoch zich in een soortgelijken toestand van gemeenschappelijk bezit, en zijn rechtvaardigheid was zoo groot, dat „de Heere kwam en woonde met Zijn volk. En de Heere noemde Zijn volk Zion, omdat zij één van hart en één van geest waren, en zij leefden in gerechtigheid; en er waren geene armen onder hen.” (Paarl van gr. Waarde. Mozes 7:16-18).

Het volk waarvan het Boek van Mormon verslag geeft, verkreeg eveneens een gezegenden staat van gelijkheid met evenredige resultaten. De twaalf discipelen, welke van Christus speciale opdracht ontvangen hadden, bedienden met zulk gevolg, dat „zij alle dingen onder elkaar gemeen hadden, en een iegelijk handelde rechtvaardig met zijnen naaste.” (3 Nephi 26:19). Verder: „Daarom waren er geen rijken en armen, gebondenen en vrijen, maar zij waren allen vrij gemaakt en deelgenooten van de hemelsche gaven.” (4 Nephi 1:3). Van hen schreef de profeet: „Er konde zekerlijk geen gelukkiger volk onder al de menschen, die door de hand Gods geschapen waren, zijn.” (Vers 16).

Echter nadat het meer dan anderhalve eeuw onder deze gezegende toestanden geleefd had, kreeg de zelfzucht weer de overhand en weigerde het volk om nog langer in gemeenschap van goederen te leven en onmiddellijk ontstond er verschil in stand; er waren wederom armen en rijken; afwijkende secten verrezen en het duurde maar korten tijd of afval en scheuring kwam, welke leidde tot verdelging der Nephieten als een natie.

De „Vereenigde Orde” zal blijken levensvatbaarheid te bezitten, wanneer zij is opgericht met goddelijke voorlichting. Het tiendensysteem heeft altijd gefaald, wanneer het werd ingevoerd door wereldsche macht. Gemeenschap van goederen kan nimmer worden afgedwongen door de wet van het land. Het moet eene godsdienstige waarneming zijn, vrijwillig aanvaard zonder dwang of beïnvloeding; en indien het zoo is, zal de wereld zien dat des Heeren plan een succes gevend plan is.

„WEENT NIET OVER MIJ”.

O Jezus, groot, waar 't oog hier staart,
 Gij spreekt, zoo spreekt geen mond op aard,
 Gij zwijgt, uw zwijgen velt de snoodheid;
 Uw grootheid rijst bij spot en hoon
 Uw kruis strekt u 'ten gloriekroon,
 Hier is in waarheid „menschengrootheid”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DROEFHEID NAAR GOD, DROEFHEID NAAR DE WERELD.

Een der apostelen uit de oude dagen der eerste heiligen zeide eens dat de droefheid naar God eene onberouwelijke bekeering werkt tot zaligheid, terwijl daarentegen de droefheid naar de wereld den dood werkt.

Wat hebben wij te verstaan onder deze twee woorden van groote beteekenis? Laten wij met de laatste beginnen. Droefheid naar de wereld wil, in den zin die de apostel aan de uitdrukking hechtte, zeggen: een verlangen te hebben de werken der wereld te doen, en droef te zijn wanneer niet in staat het gretig verlangen daarnaar te bevredigen. Dat — zoo zegt de apostel, — werkt den dood. Waarom? Omdat, ofschoon droefheid gevoeld wordt wegens het missen van de gelegenheid de wereld te dienen zooals men zou willen, die droefheid juist oorzaak wordt dat andere gelegenheden gezocht worden die, per slot van rekening, toch bevredigen zal of zullen, de begeerte ertoe. Wordt de begeerte naar de wereldsche zonde bevredigd, het gevolg ervan is dan een deprimeerenden invloed op het karakter en den geest. Eerst weliswaar langzaam, en voor het oog naar buiten, niet merkbaar, ofschoon binnenin een ieder dadelijk die werking zal gevoelen, — maar bij voortduur ook naar buiten tredend. De degeneratie van het karakter, van den geest, gaat voort. Stilstand is er niet, noch in het proces van de ontaarding, zoomin als in het proces van progressie. Voortwoekerend als ongeneeslijke kanker wordt de bevredigde droefheid naar de wereld langzamerhand oorzaak van eindelijken dood. Dood naar den geest. Dood van het karakter. De teere plant gelegd in het jonge, ontkiemende leven wordt, wanneer niet ten goede gekoesterd en gekweekt, straks ongesteld, daarna ziek, dan levensgevaarlijk, en gaat ten slotte dood. Maar, wat wil het woord „dood” eigenlijk, in dit verband zeggen? Dood treedt, in algemeenen zin, daar in, waar de organen elke levensfunctie weigeren, en wanneer ze niet meer in staat zijn zelfstandig op te treden hunne werking te vervullen. Grijpt een dergelijk proces plaats met het lichaam, dan komt er de „vleeschelijke” dood. Het lichaam wordt levenloos en is als zoodanig, tot niets meer geschikt dan overgegeven te worden tot ontbinding. Bij den dood, veroorzaakt aan den geest door gekweekte en gekoesterde droefheid naar de wereld, heeft hetzelfde proces plaats, aangezien daardoor eveneens de geest al zijne vermogens verliest

om datgene te worden en te zijn waarvoor hij in het lichaam was gekomen.

Wij wenschen ons te onthouden van het uitspreken van veronderstellingen wat er later met dien „dooden” geest gebeuren zal, want het spreekt vanzelf dat zelfs geestelijke dood geene vernietiging is, maar wij kunnen uit het lot wat zich dien „stervenden” geest berokkende, afleiden hoe er voor den toestand na de werkelijke scheiding van het vleesch, alzoo na den vleeschelijken dood, zal wezen. Van droefheid naar de wereld kan slechts sprake zijn bij hen die den beteren weg te bewandelen weten, aangezien „droefheid naar iets” eene keuze verondersteld gedaan te moeten worden tusschen twee zaken waarvan gebruik en gevolgen beide, bekend zijn. Toegegeven nu aan die droefheid naar de wereld, zal blijken dat, niettegenstaande de neiging tot die droefheid door zich aan die wereld over te geven, bevredigd is geworden, die bevrediging in de allerminste plaats geluk schenkt. Geluk kan slechts daar aanwezig zijn waar met bewustheid het goede, het zedelijk goede gezocht wordt, en hoe verder de persoonlijkheid zich daarvan verwijderd, hoe verder zich ook het geluk verbergt. Wel werkt de droefheid naar de wereld den dood!

De droefheid naar God evenwel, — zoo de apostel — werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid. De droefheid naar God werkt in juist omgekeerde richting. Deze droefheid ontstaat uit het bewustzijn dat het leven in het verleden niet is geweest zooals het, volgens de ingeving van het geweten met betrekking tot de voorschriften der wetten waarin men gelooft, had moeten zijn. De droefheid daarover, verondersteld dat zij echt is, schept in de allereerste plaats de diepgevoelde noodzaak om terug te keeren op dien verkeerden weg. Dien weg van dwaling en van zonde en van de droefnissen der ziel en des geestes. Daaraan voldaan, treedt direct de bekeering in, en voor elke degenereerende daad van het verleden, wordt een zielverheffende daad der toekomst tegenover gesteld. Groot is de goedertierendheid en de barmhartigheid des Heeren die ons altijd de gelegenheid blijft bieden die bekeering tot stand te brengen. Eene bekeering tot aan de zaligheid toe. Want, niet direct is de zaligheid daar zoodra de droefheid naar God werkzaam wordt. Is het beginsel al aanwezig, en in verband daarmee ook de eerste stoot gegeven, de zichtbare gevolgen treden, juist als bij de droefheid naar de wereld, pas na een zeker verloop van het proces naar voren. Het geluk wordt langzamerhand geschapen. De vermeerdering van het geluk brengt eveneens pas langzaam eene volheid. Volheid van geluk is zaligheid, en werkt dan ook de droefheid naar God, eene onberouwelijke bekeering tot die zaligheid.

Nog even de aandacht gevestigd op onberouwelijk. Nooit of nimmer kan er berouw komen waar de wegen des gewetens gevolgd worden. Eens heeft een wijsgeer van den lateren tijd gezegd dat ware moed

was, overal en ten allen tijde, trots welke opoffering ook, zijn plicht te vervullen door datgene te doen wat men persoonlijk goed achtte, onaangezien het feit wat het oordeel van anderen daarover is. Zoo te doen kan nimmer berouw na zich sleepen. Wat er ook gebeurt in de wereld, welke machten ook razen, voor een moedig mensch die zijnen plicht doet, onaangezien wat een ander daarvan zegt, is berouw een ongekend gevoel. Zoo ook werkt de bekeering ten leven, de bekeering tot God, de droefenis tot God, onberouwelijk, want er wordt plicht volbracht, allicht ten koste van eer, rijkdom, weelde en wat dies meer zij, maar nimmer ten koste van berouw, want het loon van God, de zaligheid, bestaat juist in het feit zich te verheugen, met onberouwelijke vreugde, in het bewustzijn Gods wet te hebben vervuld.

REDEVOERING,

gehouden door de Ouderling S. E. Woolley, (President van den
Hawaiiansche Zending), op 6 Oct. 1917, in de
Tabernakel te Salt-Lake-City,

Ik ben zeer verblijd om u dezen morgen te ontmoeten en ik breng de groeten tot u van de heiligen te Hawaii. Zij stellen evenveel belang in het werk hier als onder hunzelve en zij verlangen naar de verslagen van de conferentie, om de bedoelingen en den wil des Heeren te weten, die in deze samenkomsten, ons tot gids, gegeven worden. Zij lezen gaarne de predikatiën, welke gepubliceerd worden, om op de hoogte te blijven met den vooruitgang van het werk over de aarde. Ik verheug mij met hen om het voorrecht te hebben in deze conferentie tegenwoordig te zijn en te luisteren naar de dienstknechten des Heeren, Zijne gezalfden, gevende ons dat brood des levens, waarnaar alle Heiligen der Laatste Dagen zouden hongeren en dorsten. Want we lezen in de Schriften, dat het geloof komt door het hooren van het woord des Heeren, en dat is het doel van ons samenkomen van tijd tot tijd, dat ons geloof hernieuwd en versterkt moge worden.

Ik heb mij vanaf het begin dezer conferentie tot op dit oogenhlik verheugd in de getuigenissen, welke gegeven zijn. Het is voor mij een wondervolle conferentie, omdat er zoovele van groot geloof getuigende, nederige en eerlijke getuigenissen gegeven zijn. Ik geloof dat we meer getuigenis in de Kerk van noode hebben. Ik geloof dat ons jonge volk de getuigenissen behoeven van diegenen, die meer ondervinding hebben. Ik heb opgemerkt gedurende vele jaren dat, wanneer we voor de klassen staan en we de aandacht der klassen niet kunnen trekken, we slechts onze getuigenis hebben te geven om die aandacht te hebben, omdat, wanneer we onder de leiding van den geest des Heeren getuigenis geven, dit doordringt tot de harten van de kinderen der menschen.

Het is mijn gelukkig lot geweest om de meeste mijner dagen onder het Hawaiiïsche volk te arbeiden. Ik ging naar Hawaii in December 1880, geroepen zijnde door President John Taylor. Ik herinner mij, dat President Joseph Smith mij verordineerde voor die zending en mij onder andere dingen beloofde, dat ik de taal zou leeren en dat het voedsel van ons volk in dit land mij aangenaam zou zijn. En ik vertel u, dat, toen ik naar Hawaii ging, pas 21 jaar oud, ik 119 pond woog en nu weeg ik bijna 100 pond zwaarder. Het voedsel van dat land was zeer smakelijk voor mij, zoodat zij, die jongens en meisjes hebben, en jonge mannen en vrouwen, die in deze zending geroepen worden, niet bezorgd behoeven te zijn over het voedsel. Het is goed en heilzaam. Ik wenschte dat wij een beetje van hun voedsel in dit land hadden.

Ik heb bijna altijd onder de Hawaiiïers gewerkt sedert 1880. Ik presideerde over de Hawaiiïsche zending ruim 22 jaar, en ik gevoel dat ik met ondervinding over die natie of het volk kan spreken. Ik ken hen en zij kennen mij en ik heb hen lief om hunne rechtschapenheid, hunne liefde voor de waarheid, hun eerlijkheid van doel, hun geloof en godsvrucht; en dikwijls benijd ik sommigen van onze lokale ouderlingen om hun bidden, zoowel in het familie-gebed als in hunne godsdienst-oefeningen. omdat ik gevoel dat zij in hunne gebeden nader tot God komen. Zij zijn een biddend volk en dienen den Heer. Het is waar, dat er vele zwakken onder hen zijn, zooals wij ze vinden onder alle natiën; maar als een natie zijn zij een godvreezend volk. En zij gelooven in God; zij gelooven in het gebed en zijn godvruchtig van karakter, liefderijk en beminnelijk en ook heb ik hen lief, omdat God hen lief heeft,

Laat ons teruggaan in de geschiedenis van deze zending tot het jaar 1850. toen president Young daar een gezelschap van ouderlingen zond, slechts een korten tijd nadat zij in de valleien der bergen waren aangekomen. Onder hen was George Q Cannon, de jongste van het gezelschap. De Heere verhief en maakte hem machtig in dat land en nog heden spreekt het volk over hem als van een groot man, als gevolg van het werk, door hem daar gedaan in vroeger tijd. De Heere gaf door hem aan dat volk de geschiedenis hunner voorvaderen, het Boek van Mormon. Onder de verschillende natiën vinden we mannen welke verwekt zijn om het Boek van Mormon te vertalen, terwijl anderen begunstigd waren om den Bijbel te vertalen. Het Boek van Mormon was voortgebracht door de macht van God door den profeet Joseph Smith, die, toen hij nog jong was, bekwaamd werd om het werk der vertaling te doen en het boek in de Engelsche taal over te zetten. De vertaling van het Boek van Mormon van Engelsch in Hawaiiïsch is bijna volmaakt. De vertaling is volmaakt, maar er zijn enkele drukfouten in zeker gedeelte, maar inderdaad zeer weinig, veel

minder dan wij in den Bijbel vinden, toonende de zorg welke genomen werd, om het boek aan de verschillende volkeren over te leveren. Het is wonderlijk voor mij, hoe de Heer soms mannen verwekte om dit werk te doen. President Cannon leerde de taal, zoodat hij vloeiend tot het volk kon spreken, binnen drie weken ongeveer na zijn aankomst. President Smith was bekwaam om Hawaiiïansch te spreken, het avondmaal te bedienen, vergaderingen te leiden, te doopen, te bevestigen en te verordineeren en tot het volk te prediken binnen negentig dagen en van dezen tijd lag hij twee weken ziek aan koorts. Zoowel in dat land als in andere natiën zijn mannen verwekt geworden om het Evangelie van Jezus Christus te prediken.

Toen President Cannon voor het eerst naar Hawaii ging, was er groote teleurstelling onder de meesten der zendelingen. Zij hadden gedacht naar een Engelsch sprekend volk te gaan, maar zij vonden zoo weinig onderzoekers, dat de Zendings-President besloot naar een ander land te gaan, wat hij en andere ouderlingen deden. De president schreef aan Ouderling Cannon, die toen op Maui, een der eilanden was. Toen hij naar deze eilanden ging, zeide hij in zichzelf: „Ik hoop dat ik bestemd ben voor dit eiland, en toen zij de loten trokken, trof hij Maui; en op dit eiland, in het kleine dorpje Lahani, ontving hij den brief van den president, hem meldende, dat hij terug moest komen. Hij ging in het bosch, gelegen achter het huis, waar hij woonde, en stortte zijn ziel voor den Heer uit, om te weten wat hij moest doen. Hij gevoelde zich bedroefd van geest, bij de gedachte terug te moeten keeren en het land te moeten verlaten, waarheen de President der Kerk hem geroepen had te gaan. Terwijl hij biddende was kwam de stem des Heeren tot hem, en sprak tot hem, zooals de eene mensch tot de andere spreekt, en vertelde hem, dat, indien hij zou blijven en getrouw zijn, de Heere hem tot een volk zou leiden, dat zijne getuigenis wilde ontvangen. Den volgenden dag ging hij rond de westzijde van het eiland, eene lange reis te voet (want er waren in die dagen geen paarden op dat eiland, of anders zeer weinigen) en toen hij de stad Wailahu naderde, had hij het ongeluk in den stroom te vallen. Diegenen van u, die President Cannon kennen, weten dat hij verlegen is en ik veronderstel dat hij dit nog meer was toen hij jong was. En hij gevoelde zich zoo beschaamd bij de gedachte dat hij geheel nat was, dat hij besloot terug te keeren naar Lahani, maar dezelfde stem zeide hem zijn reis voort te zetten en niet terug te keeren, want dat de Heere hem tot diegenen zou leiden, die zijn getuigenis zouden willen ontvangen. En hij deed dit, nadat hij zijne kleederen in de zon gedroogd had; toen hij in het dorp Wailahu aankwam, zeide een jong meisje, dat juist de straat overstak, in de Hawaiiïansche taal: „Hier is een buitenlander”, of „hier komt een buitenlander”. Het was daar toen niets ongewoons om een buiten-

ander te ontmoeten, omdat daar een hoofdkwartier van de walvischvaarders van het Noorden gevestigd was, waar zij overwinterden en daarom was het opmerkelijk, dat zij hem als een vreemdeling schilderde, aan haar vader roepende: „Daar komt een buitenlander”. Een gevolg hiervan was dat haar vader, die een hoog ambtenaar was, met twee van zijne bedienden aan de deur verscheen en toen President Cannon deze drie mannen zag, kende hij hen, want het waren de drie mannen die hij in visioen gezien had en welke, zooals de Heere hem getoond had, zijne getuigenis wilden ontvangen. En toen begon het werk in de Hawaiiansche zending. President Cannon schreef aan den president der zending, dat hij terug kon gaan, indien hij dit wenschte, maar hij, president Cannon, zou blijven en zijn plicht doen, wat hij ook gedaan heeft. En in het huis van deze jonge man. Nefele was zijn naam, (hij was de eerste Hawaiian die in Utah kwam, zegeningen ontving in het Endowment House, terugkeerde naar zijn land en daar stierf als een goede, getrouwe Heilige der Laatste Dagen) begon het werk in dat land. De Heer opende den weg en verlangde dat Preident Cannon, de jongste van het gezelschap het instrument in in Zijne handen zou zijn om de zending in die dagen in dit land te openen en sinds dien tijd zijn bekeerlingen gemaakt bij duizenden en tienduizenden. President Smith, die altijd groote belangstelling toonde in deze zending ging, daar, toen hij nog eene jonge man was en volbracht er zijne eerste zending; hij leerde de taal en verwierf het vertrouwen, de liefde en achting van het volk.

Tijdens zijne bediening, bewoog de Heer President Joseph F. Smith, zooals gij reeds vernomen hebt, om een tempel in dat land te bouwen. Deze tempel nadert nu hare voltooiing en ik geloof dat het eene vervulling is van de belofte, welke de Heere aan Lehi gaf, die, zooals gij in het Boek van Mormon kunt lezen, aan zijn zoon Joseph beloofde toen hij hem zegende, dat zijn zaad niet geheel verwoest zou worden. Ik geloof dat de Heer een gedeelte of kolonie van dit Nephitische volk naar deze eilanden leidde. Toen sommigen van de Nephieten, onder leiding van de groote Nephitische scheepsbouwer Hagoth, naar het Noorden emigreerden, geraakten sommigen van hunne vaartnigen verloren. Of zij door de zee verzwolgen werden of dat zij naar andere landen zijn afgedreven, is nimmer bekend geworden, maar ik geloof dat het Hawaiiansche volk een gedeelte van die Nephitische kolonie was, welke naar het Noorden trok en, nadat hare vaartuigen onbestuurbaar geworden waren, door den stroom naar Hawaii gedreven werd. Ook weten we door overlevering van de Samoa's, dat zij van Hawaii naar Nieuw-Zeeland gekomen waren. Zoo geloof ik dat de Heere hen daar bewaarde en in zijn eigen tijd — in de vroegste tijden van onze geschiedenis — Zijne dienstknechten daar zond, om reden Hij hen liefhad en, zooals Hij altijd doet, om Zijne beloften te vervullen.

We zijn zeer dankbaar, dat de Heer zijn dienstknecht, den Profeet Joseph Smith, bewoog, om in dat land een tempel te bouwen. Dit was een vervulling van profetie. Toen dat land was verkozen, en bepaald was dat het de vergaderplaats was voor het volk van Hawaii, werd een comité benoemd, bestaande uit President Joseph F. Smith, William W. Cluff en Alma Smith, en zij brachten gunstige rapporten uit over het eiland Laie. Op zekeren keer, vroeg in den morgen, toen Broeder Cluff een wandeling langs den zeeoever maakte, verscheen de Profeet Brigham Young, en zeide: „Dit is de plaats en op dit land zullen wij een tempel voor onzen God bouwen.” Dat was in het jaar 1864. Ik ben vol dankbaarheid, omdat deze tempel nu hare voltooiing nadert en ook omdat ik geroepen was om daar zoo lang te arbeiden en dat door onze zorgen, wij in staat waren dezen tempel, uit de fondsen welke wij van tijd tot tijd verzamelden, konden bekostigen. Ik wensch ten gunste van het goede volk van Hawaii te zeggen, dat zij tot nu toe 30.000 dollars voor de oprichting van dat gebouw verzameld hebben; op het hoofdkantoor te Laie — de meesten van ons volk denken dat het eene stad is, doch het is slechts een klein dorp met ongeveer 450 inwoners — werd alleen totnutoe door de kleine kindervereeniging in dat dorp, wier ledenaantal iets meer dan honderd bedraagt, 1000 dollars gestort, en de Zusters-Hulp-Vereeniging verzamelde tusschen de 1250 en 1300 dollars. Organisaties van andere vertakkingen deden eveneens hun best. De Honolulu-vertakking bracht tusschen 4 en 5000 dollars bijeen. Aldus bewoog de geest van dit werk het volk, en niettegenstaande dit groote bedrag aan geld, dat zij voor het bouwen van een tempel bijeenbrachten, stegen de ingekomen tienden gedurende de laatste negen maanden met ongeveer 30 pCt. en zoo ging het met alle andere fondsen. En toch kleeden zij zich evengoed a's gij u kleedt, doen zij zich goed voor en zijn steeds vooruitgaande. Zij hebben de waarheid lief en ik hoop dat, wanneer die tempel voltooid, toegewijd en door den Heere aanvaard is, zij bereid zullen zijn hem binnen te gaan, en hunne zegeningen te ontvangen. Wij trachten hun langs deze lijnen te leeren, en zij groeien in wijsheid, in geloof en in kennis der waarheid, en wij hebben hen lief om hunne rechtschapenheid.

Nu, ik wensch te zeggen tot de vaders en moeders, wier jongens en meisjes daar op zending zijn: „Wees maar niet bezorgd over hun lot, want zij zijn in een goed land en onder een goed volk. Geruchten dringen soms door van kleine op zichzelf staande gebeurtenissen, en het volk denkt dat deze dingen dagelijks voorkomen, maar dit is niet het geval. Zooals ge weet, publiceeren de menschen gaarne de ongewone dingen, terwijl de gewone door hen vergeten worden. Juist voor deze vergadering begon, sprak ik met Broeder Jenson over sommige van deze dingen. Als er een ongeluk gebeurt nemen wij er

notitie van, maar nimmer denken wij aan de tienduizenden, die nooit een ongeluk hebben. Als wij één dag ziek zijn, herinneren wij ons dit altijd, maar wij vergeten al de dagen, waarop wij ons in goede gezondheid en kracht mochten verheugen. Deze dingen maken indruk op ons gemoed, en zoo gebeurt het dat het volk, wanneer over buitengewone gebeurtenissen geschreven wordt, een verkeerden indruk ontvangt. Hoe dan ook, het Hawaiiïsche volk is een gastvrij volk en het geeft aan de ouderlingen het beste wat het bezit. De menschen hebben een warm hart en daardoor gevoelt gij u welkom onder hen. Zij zijn goedgehartig tot het uiterste. Daarom zijn uw jongens en meisjes, die daar als zendelingen werkzaam zijn, in goede conditie, en hunne ouders hier behoeven zich over hen niet ongerust te maken. Wij trachten goed voor hen te zorgen, waken voor hunne gezondheid en onderrichten hen hoe te leven, zoodat zij krachtig mogen zijn en in staat om hunne werkzaamheden te voltooien.

(Wordt vervolgd.)

HEB EEN GLIMLACH.

(vrij naar het Engelsch.)

Datgene wat, terwijl men leeft, het verste gaat om het leven waard te maken, dat niet het minste kost en toch het meeste doet, is eenvoudig een aangename glimlach. De glimlach die spontaan opwelt uit het hart dat zijnen naaste lief heeft zal de mistwolk verdrijven en de zon opnieuw doen doorbreken. Zij is vol van waarde en goedheid, vermengd met echte menschenvriendschap. Meer dan een millioen is zij waard, ofschoon ze geen cent kost.

Er is geen plaats voor droefheid als men een blijden glimlach ziet. Altijd doet een glimlach aangenaam aan, en nooit wordt „stijl” of „fatsoen” er mede tekort gedaan. Zij spoort ons aan opnieuw te beginnen als mislukking ons bloedé en aarzelend maakte. De kultjes van bemoediging zijn voor u en mij beiden, goed. De glimlach geeft een hooger rente want zij is slechts geleend. Ofschoon niets kostende, is zij millioenen waard.

Ook komt een glimlach gemakkelijk! Vóór ge één enkelen smartetraan stort, kunt ge meer dan honderd malen uw gelaat in een blijmoedigen plooi zetten. Bovendien strekt zij zich uit tot de zenuwen des harten en sterkt die, terwijl zij steeds een weerklink nalaat, en tot navolgen aanspoort, even als een omhelzing. Menschen verstaat wat door een glimlach bereikt kan worden! Wel is zij, niets kostende, millioenen waard!

INHOUD:

Leeringen van Joseph		Droefheid naar God,	
Smith	blz. 121	droefheid naar de	
De vereenigde orde.	126	wereld.	blz. 129
„Weent niet over mij”.	128	Redevoering	131
		Heb een glimlach	136